

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: I. N.,
nar.,
státní příslušnost Republika Uzbekistán,

zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem,
sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1,

proti
žalované: Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,
Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2023, č. j. KRPA-285718-12/ČJ-2023-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo rozhodnuto o tom, že se podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států). Doba zajištění byla stanovena dle 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce.

2. Žalobce namítl nedůvodnost a nadbytečnost rozhodnutí o zajištění, které dle jeho názoru nerespektuje požadavky na proporcionalitu. Poukázal na to, že dle konstantní judikatury se v případě zajištění cizince dle zákona o pobytu cizinců jedná o zcela mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby. Je nutné nejprve vždy zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření nesplnilo účel. V případě žalobce nelze bez dalšího dovozovat, že by užití mírnějšího prostředku nesplnilo účel. Dle žalobce správní orgán možnost uložení mírnějších opatření dostatečně nezkoumal. V této souvislosti zmínil na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j.: 9 As 5/2010. Dle žalobce zajištění představuje nejzávažnější zajišťovací opatření, které má na žalobce i na jeho blízké osoby citelný dopad. Správní orgány musejí proto při rozhodování o zajištění cizince postupovat s maximální obezřetností a důkladně zkoumat důvodnost zajištění, popř. jeho dalšího trvání. Je vždy třeba mít na paměti fakultativní charakter institutu zajištění a jeho nepřipustnost, je-li účelu zajištění (resp. správního vyhoštění) možno dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky. Aby správní orgán dostal ústavněprávnímu požadavku zdrženlivosti ve věcech omezování osobní svobody a imperativu maximální šetrnosti k právům obviněného, musí tento výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, za kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude vyhýbat realizaci předání, a to za podmínek stanovených zákonem. Správní orgán musí tedy zároveň výslovně uvést, proč je v daném případě opatřením nezbytným pro dosažení účelu správního řízení, a proč nelze tohoto účelu dosáhnout jinak. V této souvislosti žalobce poukázal na § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a z tohoto vyplývající zásadu proporcionality (přiměřenosti) postupu správního orgánu a uplatňování jeho pravomoci při zasahování do práv a oprávněných zájmů dotčených osob, tedy osob, jichž se výkon působnosti správních orgánů nějakým způsobem dotýká. Žalobce uvedl, že rozporuje existenci samotných důvodů zajištění, tak jak byly definovány v napadeném rozhodnutí. Žalovaná byla povinna zkoumat možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalobce poukázal na svou situaci, kdy se dobrovolně dostavil, aby řešil svou situaci, slíbil, že se bude pravidelně dostavovat na policii, že se bude zdržovat na dané adrese bydliště a navíc nabídl složení peněžitých prostředků. Žalobce, respektive jeho právní zástupce, v protokolu o podání vysvětlení navrhнули uložení zvláštních opatření dle § 123b odst. 1 písm. a), b) c) zákona o pobytu cizinců, kdy výši finanční záruky stanovili do výše 4 000 Kč, avšak žalovaná se s touto zárukou nedostatečně vypořádala, kdy se ani blíže nezajímala, do kdy by byl žalobce ochoten částku složit a nedala mu k tomu příležitost. Žalovaná ani ve svém rozhodnutí neuvedla, proč právě navrhovaná výše je nedostatečná a jaká výše by byla adekvátní. Žalovaná se nevypořádala s možností uložení povinnosti hlásit se na policii. Tato povinnost byla dle žalobce vhodná, neboť se i dobrovolně dostavil na služebnu policie k řešení svého pobytu. Žalovaná se s touto možností nevypořádala a pouze uvedla, že nectí zákony ČR a pobývá neoprávněně. Kdyby

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

žalobce pobýval v ČR oprávněně, tak by nebyl důvod jej zajišťovat a docházet na cizineckou policii. Rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelné. Dle žalobce zde je ustálená judikatura ohledně toho, že nestačí pouhé konstatování, že mírnější opatření není možné uložit s odkazem na dřívější protiprávní jednání cizince, jak to učinila žalovaná. Žalovaná nereflektovala, že žalobce uvedl částečnou adresu, na níž se zdržuje, a finanční částku, která byla navrhována do výše 4 000 Kč, kterou byl ochoten složit. K tomu odkázal žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2016 č. j. 1 A 91/2016 - 23 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2016 č. j. 1 A 13/2016. Žalovaná byla povinná se vypořádat se všemi třemi druhy zvláštních opatření a uvést, proč k danému nepřihlédla, avšak toto zcela absentuje, což způsobuje nepřezkoumatelnost a nezákonnost vydaného rozhodnutí. Žalobce na území ČR byl nelegálně pouze pár dní, plně spolupracoval se správním orgánem a zajištění považuje za zcela nepřiměřené a nadbytečné, zcela evidentně nehrozilo nebezpečí, že žalobce bude mařit výkon rozhodnutí.

3. Žalovaná vyjádřila s žalobními námitkami nesouhlas a navrhla zamítnutí žaloby. Uvedla, že dne 24. 8. 2023 se žalobce dostavil v doprovodu svého zmocněného zástupce na oddělení Policie ČR, kde se prokázal platným biometrickým cestovním dokladem. Lustrací bylo zjištěno, že dne 30. 3. 2023 přicestoval ze Spolkové republiky Německo (kam přicestoval letecky na základě německého víza s platností od 23. 3. 2023 do 13. 4. 2023) na území České republiky, kde téhož dne požádal o udělení mezinárodní ochrany. Dne 24. 5. 2023 bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany pro nepřípustnost zastaveno. Žalobce byl následně předán do Spolkové republiky Německo, jakožto země zodpovědné za dublinské řízení. Tam však nesetřval a dne 30. 3. 2023 se znovu vrátil na území České republiky bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu či víza. Na základě uvedeného je žalovaná přesvědčena, že v případě žalobce jsou splněny veškeré podmínky jeho zajištění dle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť dle čl. 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, je členský stát příslušný podle tohoto nařízení povinen přijmout zpět státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Žalovaná v případě žalobce vycházela ze skutkově zjištěného stavu, kdy na straně 5 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí vyjádřila, proč nepřistoupila k uložení mírnějších opatření ve formě zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. K žalobcem nabídnuté částce finanční záruky ve výši 4 000 Kč., která dle vyjádření žalobce představuje jeho finanční úspory, žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí jednoznačně uvedla, že tuto částku nelze považovat za dostatečnou, aby pokryla předpokládané náklady spojené s vyhoštěním žalobce (ubytování, stravování a přepravní náklady). Dne 6. 1. 2023 byl žalobce propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců v rámci dobrovolného návratu dle ustanovení § 128 zákona o pobytu cizinců, kdy požádal o dobrovolný návrat do své země původu. Dne 6. 9. 2023 žalobce letecky vycestoval do Uzbekistánu.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 24. 8. 2023 se žalobce téhož dne dostavil v doprovodu svého právního zástupce ke správnímu orgánu k řešení svého pobytu na území ČR. Prokázal se cestovním dokladem. Lustrací a kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce vstoupil naposledy na území schengenského prostoru dne 25. 3. 2023 s platným německým vízem. Dále bylo zjištěno, že s žalobcem bylo v minulosti zahájeno azylové řízení, které

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

bylo zastaveno s nabytím právní moci dne 15. 6. 2023. Žalobce dále sdělil, že zažádal v minulosti o azyl v Německu, v jaké fázi je řízení, neví.

6. Téhož dne žalovaná zaslala žádost o informace cestou společného centra za účelem prověření žalobcova pobytu a ověření azylového řízení, a to s ohledem na žalobcovo sdělení, že v minulosti žádal o azyl v Německu. Obratem byla žalované doručena odpověď, kdy bylo sděleno, že žalobce byl dne 11. 8. 2023 předán z ČR do SRN dle Nařízení Dublin III.
7. Téhož dne žalobce při podání vysvětlení sdělil, že vždy vystupoval pod jménem I. N., nar. X. Na území schengenského prostoru naposledy přicestoval dne 25. 3. 2023, a to do Německa. Cestoval s platným cestovním dokladem a německým vízem. Přicestoval kvůli problémům, které má v Uzbekistánu, konkrétně se jedná o dluhy. Dne 30. 3. 2023 přijel do ČR, kde následně požádal o azyl, přijel z důvodu, že se mu zde líbí. Po podané žádosti jej policie odvezla do Německa, aby podal žádost tam. V Německu však nikoho nemá, proto tam do tábora nejel a vrátil se zpět do ČR. Přijel zde minulý týden, nejspíše to bylo v pátek 18. 8. 2023, na policii se dostavil až dnes, neboť dříve se jeho zástupce nemohl zúčastnit. V Uzbekistánu byl naposledy v březnu 2023. V ČR pobývá na adrese v Praze 6, bydlí v bytě kamaráda bez nájemní smlouvy. Brzy se chce přestěhovat na ubytovnu do Prahy 10. Číslo popisné ani v jednom případě nezná. Je si vědom toho, že zde pobývá bez platného oprávnění k pobytu. Je ženatý a má dva syny, rodina je v Uzbekistánu. Finanční prostředky má, jedná se o úspory z Uzbekistánu. K možnému uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, které mu byly ze strany žalované vysvětleny, uvedl, že adresu pobytu oznámil a bude se zde zdržovat. Může složit částku ve výši 4 000 Kč, což jsou jeho úspory. Může se chodit hlásit na policii. Bude se zdržovat v místě určeném pro provedení kontroly. Nemá zde žádný majetek, v Uzbekistánu má rodinný dům, kde bydlí jeho manželka, děti a matka. Má se kam vrátit. Je zdravý. V ČR je sám. Zdravotní pojištění má. V ČR nemá žádné vazby. Překážkou vycestování je skutečnost, že má v Uzbekistánu dluhy, bojí se tam vrátit, do jiné země nesmí vycestovat. Hrozí mu nebezpečí kvůli dluhům, půjčil si od podnikatele poskytujícího nebankovní úvěry. Chtěl by zůstat v ČR, kde má místo k bydlení i známé, kteří mu mohou finančně vypomoci. V Německu nikoho nemá, nechce se tam vrátit. Je připraven se podrobit všem zvláštním opatřením. V případě potřeby dobrovolně vycestuje do Německa.
8. Dne 24. 8. 2023 bylo žalovanou vydáno napadené rozhodnutí, kterým byl žalobce zajištěn podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to na 30 dnů od omezení osobní svobody.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
10. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie); policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

11. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *police v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je police oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
12. K námitce žalobce týkající se toho, že k zajištění cizince je možné přistoupit až jako ke krajnímu prostředku v situaci, kdy není možné užít mírnější alternativní opatření, soud uvádí, že s žalobcem lze souhlasit v tom, že zajištění představuje mimořádné opatření, při němž dochází k zásadnímu omezení osobní svobody jedince. Je proto přípustné toliko při splnění podmínek uvedených v zákoně o pobytu cizinců a Návratové směrnici, musí však především vyhovovat i požadavkům definovaným ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech).
13. K námitce, že v případě žalobce nebyla ze strany žalované dostatečně zhodnocena možnost uložení zvláštních opatření, soud uvádí následující.
14. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
15. Uvedená opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění (v případě nynější věci předání). Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění.
16. Soud se ztotožňuje s názorem žalobce, že je nezbytné posuzovat možnost uložení zvláštních opatření individuálně s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem daného případu, nicméně má za to, že v případě žalobce dané bylo posouzeno řádně. Žalovaná se dostatečně zabývala tím, zda mírnější opatření účinná.
17. Žalovaná uvedla, že žalobce dne 25. 3. 2023 přicestoval do Německa na základě německého víza s platností do 13. 4. 2023. Dle protokolu o podání vysvětlení přijel dne 30. 3. 2023 do ČR, kde téhož dne požádal o azyl. Dne 24. 5. 2023 bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, přičemž rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. 6. 2023. Během řízení o azylu bylo vyvoláno dublinské řízení, neboť žalobce vstoupil na území na základě německého víza. Dne 24. 8. 2023 bylo žalované sděleno, že žalobce byl dne 11. 8. 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

předán do Německa dle Nařízení Dublin III, přičemž tam však nesetřval a vrátil se do ČR, aniž by zde měl oprávnění k pobytu. Dle žalované toto jednání definuje přístup žalobce k právním předpisům. Dle žalované je v případě žalobce na místě jej zajistit, neboť se ke správnímu orgánu dostavil až v době neoprávněného pobytu. Užití mírnějších opatření žalovaná vyloučila. Dle žalované byly v případě žalobce splněny podmínky pro zajištění dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Existuje zde reálný předpoklad předání žalobce do Německa. Žalobce do ČR vstoupil na základě německého víza, nyní zde nemá žádné oprávnění k pobytu. Žalovaná dále uvedla, že vycházela z informace, že v rámci azylového řízení bylo předání žalobce akceptováno. Dne 11. 8. 2023 byl žalobce předán do Německa. Dle žalované pokud by měl žalobce skutečně takové obavy v zemi původu, jak tvrdí, tj. obavy z jednání věřitele, požádal by nepochybně o mezinárodní ochranu již v první bezpečné zemi, tj. Německu, přičemž žalovaná vyjádřila podiv nad tím, že by za situace takových obav cestoval žalobce sám a ve vlasti ponechal manželku s dětmi. Žalovaná konstatovala, že nemůže dopustit, aby na území ČR pobývali cizinci bez oprávnění k pobytu. Uvedla, že žalobce sice sdělil pobytovou adresu, avšak neúplnou, kdy si nepamatuje číslo popisné, obdobně si jej nepamatuje, ani pokud jde o adresu, kam se má brzy stěhovat. Dle žalované může žalobce z uvedené adresy kdykoli odejít a stát se nedohledatelným. Žalovanou byla dále posouzena přiměřenost dopadů rozhodnutí o zajištění na soukromý a rodinný život žalobce, přičemž bylo konstatováno, že žalobce uvedl, že do ČR přicestoval z důvodu, že se mu zde líbí. Na území ČR nemá nikoho z rodiny, jeho rodinní příslušníci žijí v Uzbekistánu. V ČR nežijí osoby, ke kterým by měl žalobce vyživovací povinnost. Žalobce zde nemá žádné vazby, ve vlasti má rodinný dům. Nemá zdravotní obtíže ani není vysokého věku.

18. K možnosti uložení zvláštního opatření dle bodu a) žalovaná konstatovala, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce splnil povinnosti tam uvedené. Poukázala na to, že žalobce nemá na území ČR žádný povolený pobyt. Správnímu orgánu sice žalobce sdělil adresu pobytu, avšak pouze neúplně a byl by tak dle žalované dohledatelný jen s obtížemi. Žalovaná nemá možnost žalobcem tvrzené skutečnosti ověřit. Žalobce sdělil, že se má v brzké době stěhovat, avšak i ohledně nové adresy sdělil neúplně. Dodala, že žalobce v ČR nemá žádný majetek, má pouze osobní věci. Dle žalované je reálné, že nebude opatření respektovat a bude se skrývat.
19. K možnosti b) žalovaná uvedla, že ze strany cizince bylo nabídnuto složení finančních prostředků ve výši 4 000 Kč, přičemž tuto částku podle žalované nelze považovat za dostatečnou pro upuštění od zajištění žalobce a uložení zvláštního opatření. Tato částka nepokryje přepokládané náklady spojené se správním vyhoštěním.
20. Dle žalované není možné ani uložení zvláštních opatření dle bodu c) a d) daného ustanovení. Ze strany žalobce zde nejsou dostatečné záruky, že by daná opatření dodržel. Žalovaná dodala, že k neuložení zvláštních opatření bylo přistoupeno z důvodu nebezpečí, že žalobce dobrovolně nevycestuje do Německa. Žalovaná poukázala na porušování právních předpisů ze strany žalobce a obavu, že je bude porušovat i do budoucna.
21. Soud se plně ztotožňuje s žalovanou ohledně závěru o neúčelnosti uložení zvláštních opatření a nezbytnosti přistoupení k zajištění žalobce.
22. Žalovanou bylo předně poukázáno na nedodržování právních předpisů ze strany žalobce v minulosti, přičemž žalovaná dodala, že zde je nebezpečí, že obdobně bude žalobce právní

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

předpisy porušovat i v budoucnosti. K tomu soud uvádí, že žalobce přicestoval sice prvně na území Německa v březnu 2023 na základě platného německého víza, avšak jeho další kroky již s právními předpisy souladné nebyly. Žalobce přicestoval do ČR dne 30. 3. 2023 s vysvětlením, že se mu zde líbí, přičemž zde tentýž den požádal o udělení mezinárodní ochrany. Následně byl v rámci dublinského řízení předán dne 11. 8. 2023 zpět do Německa, odkud však svévolně vycestoval opět do ČR, aniž by zde měl pobytové oprávnění. Důvodem druhého vycestování mělo být, že v Německu žalobce nikoho nemá. Z tohoto jednání žalobce je dle soudu zřejmé, že žalobce neváhal se svévolně pohybovat v rámci schengenského prostoru, kdy vysvětlení, že v Německu nikoho nemá či že se mu v ČR se líbí, nemůže pro odůvodnění jeho (opětovného) příjezdu do ČR obstát, podruhé navíc v situaci, kdy byl žalobce již do Německa předán v rámci dublinského řízení, čehož si musel být vědom. Jednání žalobce naopak svědčí o tom, že právní předpisy nerespektoval a nelze tak dle soudu vyloučit, že bude takto postupovat i nadále, byť žalované mj. sdělil, že do Německa v případě potřeby dobrovolně vycestuje. Toto tvrzení nelze v kontextu dosavadního chování žalobce považovat za dostatečnou záruku, že by tak skutečně učinil. Žalobce tedy poprvé do ČR vstoupil údajně z důvodu, že se mu zde líbí, přičemž požádal dne 30. 3. 2023 o udělení mezinárodní ochrany, dne 11. 8. 2023 byl předán do Německa v rámci dublinského řízení, kdy však poté svévolně bez adekvátního důvodu a především oprávnění vycestoval znovu do ČR. Není na cizinci, aby si volil zemi, kde bude o její udělení žádat. Dle soudu žalobce svým jednáním bez pochybností prokázal, že z jeho strany nelze spoléhat na dodržování právních předpisů, jeho jednání nedává dostatečnou záruku ohledně dodržování právních předpisů v budoucnu, kdy se lze naopak domnívat, že by se žalobce snažil svému předání do Německa zamezit, či se pokusil po vycestování znovu vrátit do ČR. Žalovaná tak dospěla k adekvátnímu závěru, že u žalobce nelze mírnější opatření uložit.

23. Co se týče namítané nedostatečnosti posouzení jednotlivých opatření, kdy žalobce mj. konkrétně poukázal na to, že žalované měl sdělit částečnou adresu pobytu a uvést, že se může chodit hlásit na policii, soud považuje za relevantní, že žalobcem byly sice nastíněny dvě adresy pobytu v ČR (současná a budoucí, kam se měl stěhovat), nicméně obě byly uvedeny, jak i sám žalobce v žalobě připustil, pouze neúplně s tím, že žalobce ani u jedné z nich neznal číslo popisné. Tedy žalobce ani nebyl schopen uvést adresu, na které by měl za účelem dodržování příslušných opatření nacházet. Soud se plně ztotožňuje se závěrem žalované, že žalobci nelze zvláštní opatření uložit, neboť zde nemá žádné platné pobytové oprávnění ani nesdělil úplnou adresu, kdy žalovaná rovněž adekvátně podotkla, že s ohledem na časové možnosti řízení o zajištění neměla možnost tvrzení žalobce ověřovat. Soud je s žalovanou téhož názoru, i pokud jde o závažné pochybnosti o další dohledatelnosti žalobce, neboť jeho ubytování bylo bez smlouvy, a poté mělo být na ubytovně, tedy z obou těchto míst se žalobce mohl kdykoli opět přestěhovat, nic by jej k nim nezavazovalo.
24. Soud neshledal ani pochybení žalované, pokud jde o její závěr o nemožnosti uložit žalobci zvláštní opatření ve formě zvláštní záruky. Není předně pravdou, že by žalovaná tvrzení žalobce ohledně finančních prostředků pro její složení nereflektovala. Žalovaná byla nabídnuta finanční záruka ve výši 4 000 Kč, kdy se mělo jednat o úspory žalobce. K této částce žalovaná konstatovala, že ji neshledala jako dostačující pro zajištění nákladů spojených se správním vyhoštěním žalobce. K tomu soud uvádí, že žalovaná sice ve svém odůvodnění nesprávně uvedla, že tato částka nepokryje potřebné náklady spojené s jeho správním vyhoštěním, kdy u žalobce se jedná o jeho předání, avšak nejedná se o vadu, která Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

by měla jakýkoli zásadní vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť podstatou je především nedostatečná výše možné nabídnutých finančních prostředků na realizaci vycestování žalobce (předání). Žalobce též namítl, že se žalovaná blíže nezajímala o to, do kdy by byl žalobce ochoten částku složit a nedala mu k tomu příležitost. Jestliže však žalovaná shledala navrhovanou výši finančních prostředků jako nedostatečnou, pak by bylo nadbytečné zabývat se podrobněji možnostmi složení záruky.

25. Soud neshledal nepřiměřenost zajištění, ani pokud jde o jeho stanovenou délku 30 dní od omezení osobní svobody žalobce. Byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání. Bylo též přihlédnuto k časové potřebě pro obstarání potřebných přepravních dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zabezpečení policejní eskorty k místu předání cizince. Náležitosti spojené s předáním je povinen zajistit příslušný správní orgán, tj. MV ČR OAMP.
26. Soud dodává, že součástí správního spisu je příkaz k propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců Balková, přičemž žalovaná ve vyjádření k žalobě sdělila, že zajištění žalobce bylo ukončeno a konstatovala, že žalobce propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců v rámci dobrovolného návratu do své země původu, o který požádal. Dodala, že dne 6. 9. 2023 žalobce letecky vycestoval do Uzbekistánu.
27. Ze shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl a náhrada nákladů řízení mu nenáleží, žalované náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. 9. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.